

Sygnatura akt VI W 4485/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2015 roku

sprawy przeciwko P. W. synowi M. i H. z domu B.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

do dnia 14.11.2013r. do godz. 20:30 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej będąc właścicielem pojazdu marki S. o nr rej nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 17.10.2013r. o godz. 09:44 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 25 km/h

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **P. W.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **200 (dwustu) złotych**;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

P. W. jest właścicielem samochodu osobowego marki S. o numerze rejestracyjnym (...).

W dniu 17 października 2013 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 09:44:10, na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 75 km/h, podczas gdy dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h. Kierujący przekroczył więc dozwoloną prędkość o 25 km/h.

Wydruk z fotoradaru został przesłany do właściciela pojazdu, P. W..

Obwiniony pismem z dnia 5 listopada 2013r. wezwany został przez Straż Miejską do osobistego stawiennictwa w siedzibie Straży Miejskiej w terminie 7 dni od otrzymania wezwania oraz udzielenia odpowiedzi na pytanie komu został powierzony uwidoczniony na załączonym raporcie pojazd, którego kierujący w oznaczonym miejscu i czasie przekroczył dopuszczalną prędkość. P. W. w dniu 7 listopada 2013r. odebrał wezwanie, jednak nie stawił się w siedzibie Straży Miejskiej, a także nie skorzystał z przysługującego mu prawa do przesłania wyjaśnień pocztą i do dnia 14

listopada 2013r. nie wskazał osoby, której powierzył pojazd, a która to w dniu 17 października 2013r. o godz. 9:44 we W. na ul. (...) przekroczyła dozwoloną prędkość o 25 km/h.

dowód:

notatka urzędowa k. 4,

wydruk z fotoradaru k. 5,

wezwanie Straży Miejskiej do osobistego stawiennictwa wraz z potwierdzeniem nadania k. 7, k. 9

W postępowaniu jurysdykcyjnym P. W. prawidłowo zawiadomiony, nie stawiał się na rozprawę w dniu 3 lutego 2015r., w związku z czym Sąd, nie uznając jego obecności za niezbędną, przeprowadził rozprawę pod nieobecność obwinionego i wydał wyrok zaoczny. Sąd, wypełniając dyspozycję zawartą w art. 76 § 1 kpw uznał za ujawnione bez odczytywania dowody znajdujące się w aktach sprawy.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne. Obwinionemu doręczony został wydruk z fotoradaru z wizerunkiem osoby kierującej jego samochodem w dniu 17 października 2013 roku oraz informacją o przekroczeniu prędkości o 25 km/h. Obwiniony następnie wezwany został do wskazania, komu w powyższym czasie został powierzony uwidoczniony na załączonym raporcie pojazd. Udzielenie takiej informacji stanowiło jego obowiązek zawarty w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym.

W myśl tego przepisu, właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za zaniechanie wykonania tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 kw. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności. Jak słusznie wskazuje się w doktrynie, wykroczenie to może być popełnione zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego wykorzystania pojazdu przez osoby nieznanie osobie uprawnionej. Zatem osoba uprawniona nie musi znać osób korzystających z jej pojazdu. Nie musi działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym ani nawet godzić się z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

W przedmiotowej sprawie, obwiniony nie wypełnił ciężącego na nim obowiązku i pomimo wezwania, nie stawiał się w siedzibie Straży Miejskiej, nie przesłał też wyjaśnień w stosownym piśmie. Co więcej, w postępowaniu jurysdykcyjnym, obwiniony nie stawiał się na rozprawę, a tym samym nie złożył żadnych wyjaśnień.

Mając to na uwadze, Sąd w oparciu o materiał dowodowy dostępny w aktach sprawy, uznał, że obwiniony stworzył możliwość aprobowanego i niekontrolowanego przez niego korzystania z jego pojazdu przez inne osoby, a następnie na żądanie uprawnionego organu, w przepisany prawem terminie, nie wskazał osoby, której powierzył swój pojazd, przez co dopuścił się wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnić szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego,

by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508).

W związku z tym, niewskazanie przez właściciela lub posiadacza pojazdu, komu powierzył ten pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie z powodu braku odnośnej wiedzy, co do tej osoby stanowi wykroczenie z art. 96 § 3 kw, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec. Ustawodawca bowiem kreując obowiązek, o którym mowa w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym nałożył na osoby, będące adresatami tego przepisu powinność podjęcia działań zapewniających możliwość realizacji tego obowiązku. Ich brak rodzi odpowiedzialność za wykroczenie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał P. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 96 § 3 kk.

Działając na podstawie art. 96 § 3 kw, Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych. Sąd uznał, że kara taka jest adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia sytuację materialną obwinionego, a także spełni swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze, zarówno w stosunku do obwinionego jak i w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd zważył bowiem na występującą ostatnio nagminność zachowań polegających na odmowie, wbrew prawnemu obowiązkowi, udzielenia informacji na temat kierowców pojazdu dopuszczających się wykroczeń.

Z uwagi na skazanie obwinionego, orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 kpw i art. 616 §2 kpk w zw. z art. 119 kpw, obciążając P. W. zryczałtowanymi wydatkami postępowania oraz wymierzając mu stosowną opłatę.